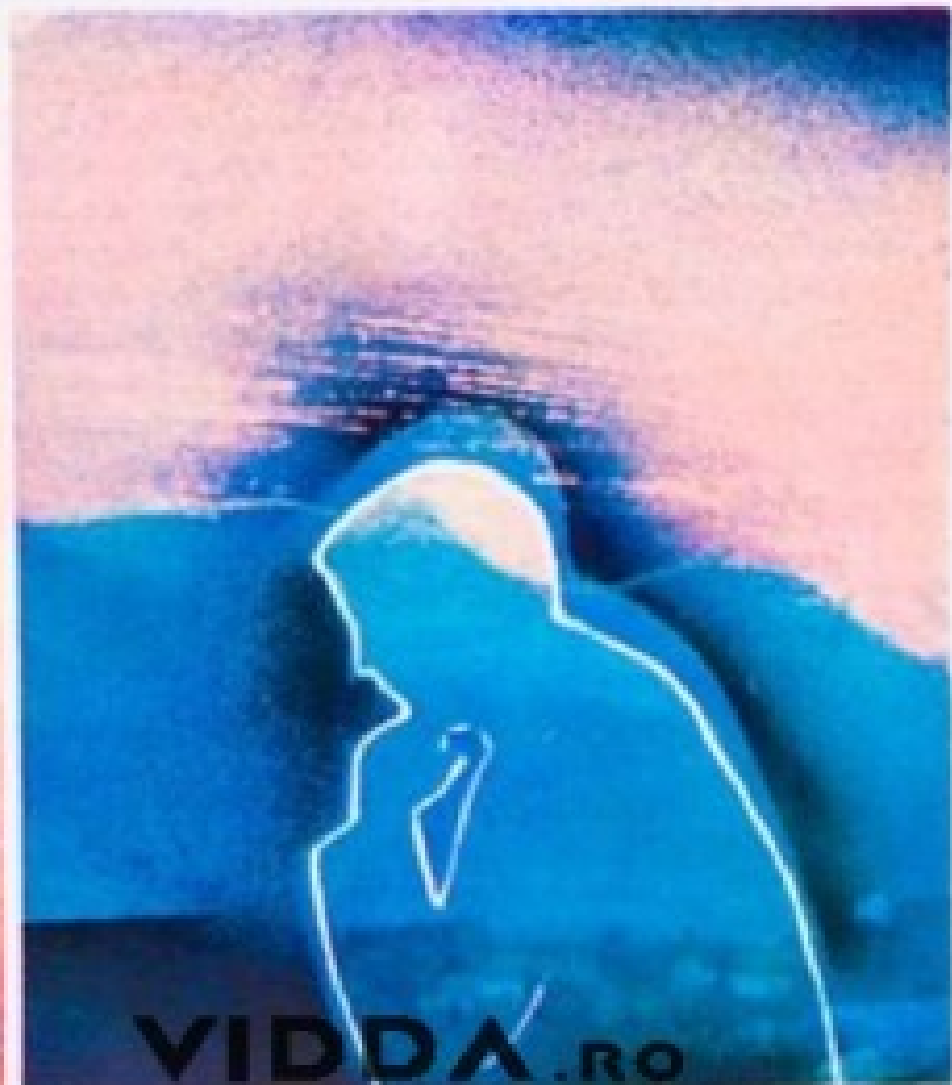

Richard Wurmbrand

Oglinda sufletului omenesc

Colecția ANALELE PĂTIMIRII

1

Stephanus
EDITURĂ
CREȘTINĂ

Richard Wurmbrand

**Oglinda
sufletului
omenesc**

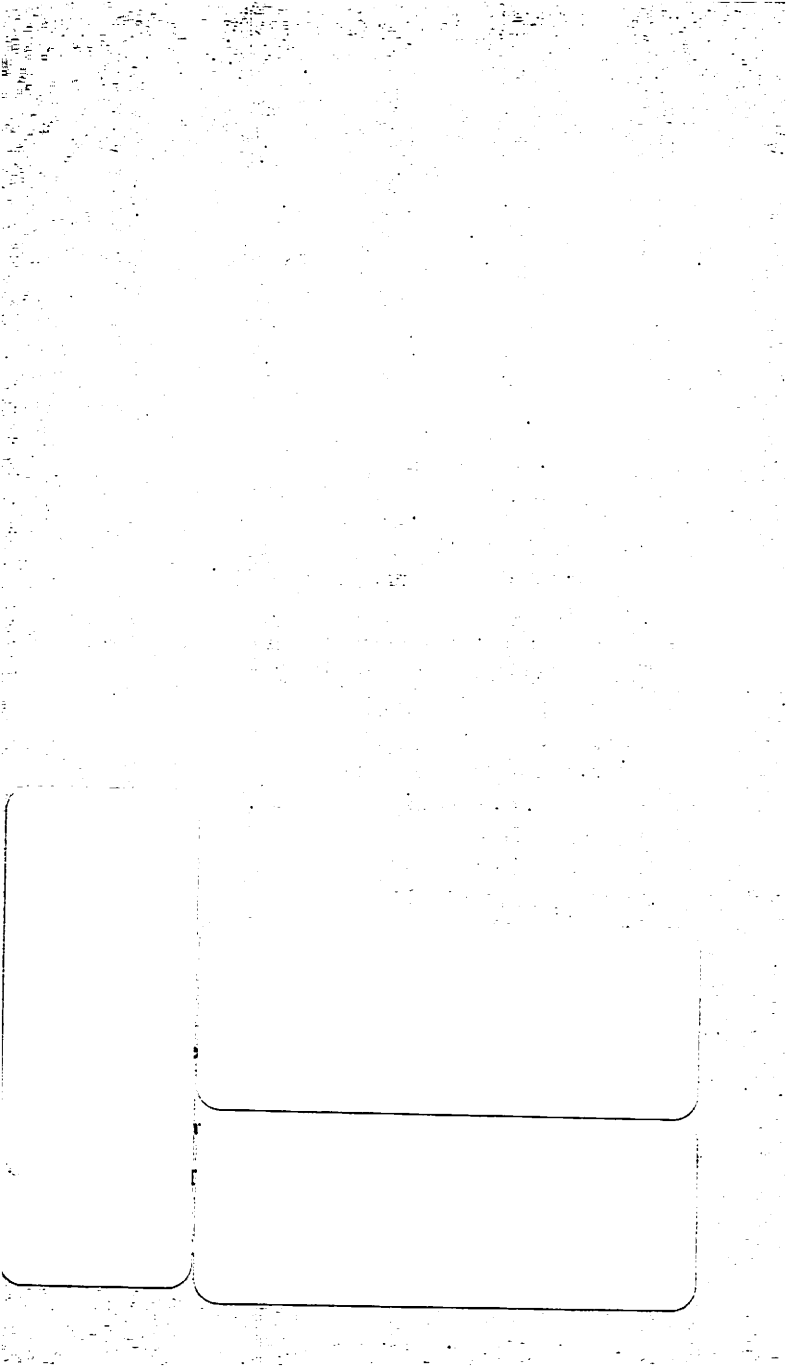
Colecția ANALELE PĂTIMIRII

***„Vă voi arăta cu cine se aseamănă
orice om care vine la Mine, aude cuvintele
Mele, și le face. Se aseamănă cu un
om care, când a zidit o casă, a săpat adânc
înainte și a așezat temelia pe stâncă.“***

Luca 6.47,48

CUPRINS

- Ce este sufletul? / 7**
- Care este starea sufletului nostru? / 11**
- Pocăința / 13**
- Pierderea simțământului proporției / 15**
- Impresia ultimului eveniment / 19**
- Prizonieri ai cuvintelor / 21**
- „Hrănirea cu cadavre“ / 23**
- Sprijinirea pe autorități / 25**
- Spiritul de partidă / 27**
- Suflete împărțite / 32**
- Sentimentalismul / 35**
- Instinctul de turmă / 37**
- Toți avem suflete bolnave / 40**
- Porunca pocăinței / 46**
- Isus dăruiește pocăință la cererea omului / 48**
- Semnele însoțitoare ale pocăinței / 51**

CE ESTE SUFLETUL?

Când omul a început să gândească asupra propriei sale persoane, a văzut că instinctele naturale ale trupului său și nevoile acestuia sunt relativ ușor de satisfăcut. Puțină mâncare, băutură, îmbrăcăminte, un acoperiș deasupra capului și un tovarăș de viață de alt sex - iată mai tot ce-i trebuie unui om ca să fie trupește pe deplin satisfăcut.

Dar în scurt timp a trebuit să constate cu mirare că și în momentele fericite, când toate aceste nevoi erau satisfăcute, și încă din belșug, rămânea mereu în el un suspin după altceva.

Sufletul lui resimțea un gol, o sete nedefinită. El se întreba pe sine însuși: „*De ce te mâhnești, de ce gemi înăuntrul tău? Ai doar cele trebuitoare!*”

Faptul că omul rămâne într-o stare de nemulțumire, deși are toate cele necesare trupului, arată că el nu este numai trup. Mai este și o altă parte în el. Setea acestei alte părți, căreia în românește i se spune

suflet, este potolită de oameni prin mijloace cu totul nefolositoare trupului și care deci nu o nevoie a lui o satisface: artă, gândire abstractă, religie, exagerări și rafinări ale instinctelor trupești etc.

Cuvântul spus de Isus Diavolului, că „*omul nu trăiește numai cu pâine*“, este un adevăr cu valoare generală. Omul cel mai îndestulat cu pâine mai trăiește și cu altceva: glume, politică, spectacole, alergare după senzații tari, artă, devoțiune religioasă, diferite rafinamente (din punctul de vedere la care am ajuns până acum, nu facem încă o deosebire între aceste feluri de a satisface nevoile sufletești), dovedind astfel, și sieși și altora, că omul nu este numai stomac.

Partea de viață omenească deosebită de viața materială a trupului se numește suflet. Omul este compus din trup și suflet.

„*Viața, care era lumina oamenilor*“, le-a arătat acestora că sufletul nu este numai deosebit de trup, dar și independent de el într-o măsură oarecare. Trupul poate să fie în plinătatea sănătății, iar sufletul să fie adânc deprimat. Oameni în floarea vârstei și într-o stare trupească excepțională se sinucid. Dimpotrivă, trupul poate să fie, în adâncă suferință, iar sufletul exaltat de voioșie: pildă sunt martirii diferitelor credințe, care cântau în timp ce erau arși pe rug; pildă este liniștea indienilor „*piei roșii*“ în timp ce erau executați în chinuri cumplite.

Că sufletul, această parte netrupească a omului, nu este o cantitate neglijabilă, se arată prin faptul că mulți oameni își jertfesc trupurile pentru ceva netrupească, bunăoară, pentru un ideal artistic, politic, sen-

timental etc. Artiști trăiesc cu hrană puțină și rău îmbrăcați ca să slujească artei lor; unii oameni stau la închisoare și merg la moarte pentru un ideal politic, se sinucid pentru o femeie sau pentru un bărbat, etc. Dar de ce jertfă nu este oare în stare un om de dragul unui sentiment puternic? Sunt aceste jertfe îndreptățite? Care este valoarea comparativă a acestor două părți ale omului?

Omul a aflat ușor răspunsul acestei întrebări. Despre trup știa că-i muritor. Dar sufletul, care se arată a fi ceva deosebit de trup, adesea independent de trup, ba chiar în conflict cu trupul, nu moare odată cu trupul. Nimic nu ne îndreptățește să credem că sufletul ar fi muritor.

Materia trupului nostru, mai exact celulele din care este compus trupul unui om se reînnoiesc aproape complet în decurs de șapte ani. Dar ceva din personalitatea noastră - și anume sufletul - se arată a rămâne aceeași în ciuda schimbărilor prin care trece trupul. De ce atunci nu ar supraviețui sufletul și marii prefaceri căreia îi este supus trupul, adică morții? Descoperirea dumnezeiască, Biblia, a confirmat oamenilor că atunci când acest trup moare și se descompune, sufletul dăinuiește.

Sufletul nu este supus morții. Ne-o spune și Domnul Isus.

Dar prin această calitate a lui, de biruitor al morții, sufletul capătă un preț de nespus. El întrece trupul în valoare, ba mai mult, el întrece în valoare lumea întreagă cu comorile ei. Fiindcă lumea întreagă este trecătoare (Scriptura spune că va fi arsă în foc; fizica

spune că va suferi moartea prin entropie), pe când sufletul rămâne.

Este astfel justificată întrebarea pusă de Domnul Isus nouă tuturor:

„Ce i-ar folosi unui om să câştige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul?” Ev. după Matei 16.26

CARE ESTE STAREA SUFLETULUI NOSTRU?

Sufletul nostru va supraviețui, deci, morții noastre trupești. Dar este el oare pregătit, în starea în care se află, să aibă parte de viața viitoare în fericire, sau trebuie mai întâi să treacă prin transformări corespunzătoare?

Sufletul, și odată cu el șansa unei vieți veșnice de slavă și bucurie - pot fi pierdute. Ne-o arată chiar întrebarea de mai sus a Domnului Isus. Sufletul poate ajunge în gheenă, care este un foc veșnic, un loc de chin.

Se cuvine de aceea să cercetăm cu luare aminte starea sufletului nostru.

Porunca lui Dumnezeu glăsuiește: *Să iubești pe Dumnezeul tău din tot sufletul*, să iubești în El dragostea, lumina și bunurile veșnice, fiindcă pe toate acestea le reprezintă Dumnezeu. Dar sufletul nostru, disprețuind valoarea celor cerești, a abdicat de bună voie și din superiorul trupului, a devenit sclavul acestuia, socotindu-se dator să rafineze și să exacerbeze trebuințele instinctuale ale trupului (lăcomie sexuală,

lăcomie de bani, preocupări politice, artă lipsită de valoare, care distrează și gădilă, rafinamente la mâncare, lux în locuință și îmbrăcăminte etc.), iar dragostea, lumina, bunurile viitoare ale veșniciei, Dumnezeu - într-un cuvânt: cele pentru care ar trebui să se pregătească sufletul - aproape că nu intră în preocupările lui.

Deci, pentru ca să aibă parte de viața veșnică, sufletul trebuie mai întâi curățit sau mântuit.

De asta depinde totul. Și mântuirea trupului. Căci și el va învia. Dar învierea lui nu depinde de starea lui proprie, ci de starea sufletului.

POCĂINȚA

Pasul hotărâtor înspre mântuirea sufletului este pocăința.

Cuvântul grecesc „*metanoia*“, care se găsește în Biblie, și care este tradus prin „*pocăință*“, însemnează a dobândi o altă minte. Expresii biblice sinonime sunt: „a-și face rost de o inimă nouă“, „a deveni o făptură nouă“, „a se lepăda de sine“, „naștere din nou“, „a redeveni copil“, „a fi curat de tot“ și altele.

Dar ce anume este stricat în sufletul nostru ca acesta să trebuiască neapărat să fie schimbat radical?

Unii cred că însuși conținutul lui. Și-și umplu sufletele de un conținut nou: de cele dumnezeiești, în loc de cele pământești cu care erau umplute altădată. Dar poate oare un automobil rămas în pană să fie făcut să meargă bine doar printr-o schimbare a pasagerilor? Va merge cu noii pasageri tot atât de puțin cât și cu cei vechi.

Și aceasta-i experiența multor oameni care s-au amăgit o vreme că sunt credincioși. Ei au schimbat

conținutul sufletului lor, dar sufletul le rămâne tot însetat, nesatisfăcut, nemântuit; ei rămân tot în moarte și în vrăjmășie cu Dumnezeu, deși gândul le este la El, întrucât structura intimă a sufletului lor, caracterul lor, mecanismul lor psihologic nu a fost schimbat, fiindcă nu a fost reparat defectul fundamental al sufletului lor.

Alții gândesc că este de ajuns să repare mecanismul sufletului. Și reușesc cu vremea să aibă o mașină care funcționează bine. Numai că de bine ce merge - Domnul Isus ne avertizează - 7 draci noi vor intra în ea ca pasageri, văzând că sufletul este gol și atât de îmbietor.

Pocăința trebuie să fie deci o schimbare totală a sufletului nostru, o schimbare atât a structurii intime a sufletului cât și a conținutului vieții noastre sufletești. Vom arăta mai întâi ce este stricat în mecanismul nostru sufletesc.

PIERDEREA SIMȚĂMÂNTULUI PROPORȚIEI

Sufletul nostru, întunecat de păcat, a pierdut simțământul proporției.

Pe acesta caută să ni-l redea Isuș în mai multe din spusele Sale. El zice fariseilor: *„Nebuni și orbi! Care este mai mare: aurul sau Templul, care sfințește aurul... darul sau altarul care sfințește darul?... Voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia“.*

Iar apostolul Pavel întreabă pe oameni: *„Vrem să întărâtăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?“*

Omul face din „eul“ său centrul în jurul căruia trebuie să se învâртеască toate lucrurile. Se gândește la sine și se iubește pe sine. El judecă lucrurile, evenimentele și pe semenii săi după folosul sau paguba pe care i-o aduc lui, de parcă toate în lumea aceasta de dragul lui se întâmplă. Eul său este mai presus de toate. Multe lucruri mici și neînsemnate, ca daruri către Templu din micile venituri, le consideră impor-

tante, iar lucrurile mari ale legii dumnezeiești le lasă neîmplinite.

Pocăința este o restabilire a proporțiilor. Centrul lumii nu sunt eu, ci Dumnezeu. Dumnezeu este stăpânul, iar eu sunt un firicel de praf pe o planetă micuță, una din zecile de milioane care există în Univers. Și în multă smerenie, fiecare trebuie să caute care este voia Stăpânului și care este misiunea pe care ne-a încredințat-o nouă. Trebuie să ne dăm seama că, după ce am făcut toate câte ne-au fost poruncite, suntem tot niște robi netrebnici, care mai nimic nu am făcut; am contribuit și noi în lumea aceasta cam cât contribuie o furnică la schimbarea conformației suprafeței pământului.

Trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu este cel mare, iar noi cei mici; Dumnezeu este cel tare, iar noi suntem cei slabi.

Sufletul omenesc nepocăit se pierde în detalii, curat vorba românească: „*Țara piere și baba se piaptână*“. Lumea trece printr-o catastrofă nemai-văzută. Pier milioane de oameni și eu mă cert cu nevasta că praful de pe garderobă nu-i bine șters. Am auzit noi înșine pe o tânără tânguindu-se, în timpul unui bombardament groaznic, că avea o rochie învechită. Înconjurat de toate primejdiile, omul își găsește desfătarea în a linge puțină miere, în loc să-și cercezeze tot gândul asupra posibilității de a scăpa de primejdie.

Gândirea omului este difuză și confuză. El nu vede clar.

Dacă un om, în loc să se ocupe de cele pământești, se ocupă de Biblie, fără să se fi pocăit, adică fără să

fi reparat mecanismul sufletesc, va fi însoțit de aceeași miopie și neînțelegere a Bibliei. Nu va putea deosebi în ea principiile mari, se va rătăci în amănuntele ei și-i va rătăci și pe alții.

În Biblie trebuie căutate cele câteva mari principii neschimbătoare. Să nu le confundăm cu poruncile practice, care sunt aplicarea acestora în împrejurările schimbătoare!

De pildă, un principiu mare, neclintit în Biblie, este că „*Dumnezeu nu-i sprijinit de mâini omenesti*“ și că „*nu locuiește în temple făcute de mâini omenesti*“ (Faptele Apostolilor 17.24-25). Poruncile practice despre ridicarea unui lăcaș de rugăciune în Vechiul Testament serveau tocmai la facerea unui templu în care poporul israelit să fie învățat cu acest mare adevăr.

Un alt mare principiu biblic: „*Ceea ce intră în gură nu spurcă pe om*“. Vremelnic, pentru a ușura părtașia dintre creștinii evrei din primul veac al erei noastre, care aveau încă un dezgust față de sânge - mâncare oprită în Israel - și pentru creștinii dintre Neamuri, se dă o poruncă practică tuturor creștinilor: *Nu mâncați sânge!*

Tot un principiu general este: „Dumnezeu nu-i numai al iudeilor, ci și al Neamurilor.“ În practică, El S-a descoperit întâi în chip mai lămurit numai unui popor, care urma să fie instrumentul său ales.

O învățătură de temelie a Bibliei este: „*Toate sunt curate pentu cei curați*“. Dar pentru cei slabi în credință, al căror cuget poate fi rănit ușor, se dau o mulțime de reguli în comportare.

Alt principiu fundamental este că „*neprihănirea se dobândește numai prin credință*“. În practică, credinciosul trebuie să se supună pe pământ la diferite rânduieli, care nu sunt aceleași în toate împrejurările.

Nu-i încă pocăit cine a trecut de la romane la Biblie. Căci altminteri va aduce în Biblie zăpăceala din romane. Trebuie mai întâi repararea acelu defect al mecanismului sufletesc, care te face să nu poți deosebi lucrurile mari și importante, de detalii și de cele trecătoare.

IMPRESIA ULTIMULUI EVENIMENT

Alt mare defect al mecanismului nostru sufletesc este faptul că judecăm și reacționăm totdeauna sub impresia ultimului fapt, a ultimului eveniment, a ultimului cuvânt pe care l-am auzit.

Aici este una din cauzele nerecunoștinței. Un om ne-a făcut rău astăzi și noi reacționăm îndată, de parcă aceasta ar fi fost singura noastră întâlnire cu el și de parcă singurul lucru pe care-l știm despre el este că ne-a făcut acest rău. Or, psalmistul ne îndeamnă să ne amintim de binefaceri trecute. Și invers: sub impresia unei vorbe ademenitoare, suntem gata să urmăm pe cineva care nu merită încrederea noastră, după toate câte știm despre el din trecut.

Defectul acesta al mecanismului nostru sufletesc ne face să nu privim oamenii, lucrurile și evenimentele în lumina a tot ce cunoaștem despre ele. Fariseii spuneau despre Domnul Isus: „Acesta este un om păcătos fiindcă a călcat Sabatul.“ Dar ajunge oare călcarea unei legi într-o anumită împrejurare

pentru a osândi pe un om, fără a lua în considerare personalitatea sa în asambu?

Dacă cineva devine din necredincios credincios, fără să se fi pocăit mai întâi, adică fără să fi dobândit o minte nouă, fără să-și fi făcut rost de o inimă nouă, el va manifesta aceeași meteahnă în aprecierea fraților și a predicatorilor, a personajelor biblice și a stărilor de lucru în Biserică. Pasagerii din mașina lui vor fi alții, dar acești noi pasageri vor șede în aceeași mașină defectă.

PRIZONIERI AI CUVINTELOR

Apoi, sufletul omenesc, păcătos din fire, are defectul de a rămâne la suprafața lucrurilor pe care le judecă. El este prizonier al cuvintelor.

Cuvintele, formate la început ca denumiri pentru realitățile înconjurătoare, sunt golite în decursul vremurilor de conținutul pe care l-au avut la început. Sufletul, rămas însă în întârziere, continuă să le acorde aceeași însemnătate, același respect ca pe vremea când ele reprezentau un conținut bogat. Ținem astfel în mâini păpuși frumoase pe dinafară, dar pline de rumeguș înăuntru.

Să dăm câteva exemple:

Cuvântul *episcop* arăta la început pe un păstor sufletesc, pe cel mai înaintat în credință, care în vreme de prigoană își dădea viața pentru oi. În vremea de acum ajunge ca un derbedeu să obțină prin naștere nobilă, prin studii, prin simonie (adică prin cumpărarea cu bani), prin relații înalte sau pe altă cale titlul de episcop și creștinii cei nepocăiți sunt gata să-i

acorde toată cinstea, deși acest biet episcop nu are nici pic de credință, nu poate fi nimănui de folos pe calea mântuirii și dă bir cu fugiții la greu. Suntem amăgiți de vraja cuvintelor. Pentru sufletul pocăit, un derbedeu rămâne un derbedeu, orice titlu ar purta.

La fel în ceea ce privește cuvintele *preot, păstor, rabin, biserică, creștin, evreu, credincios, credință, religie, artă*. Cel pocăit nu se lasă impresionat de nici un cuvânt pompos, ci intră în miezul chestiunii. El cercetează mai întâi dacă cuvântului frumos îi corespunde o realitate valoroasă.

Dumnezeu face reproșuri oamenilor: „*Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.*” Adică vorbim mult lui Dumnezeu și despre Dumnezeu. Dar totul este îmbătare cu cuvinte. Când spunem „*Dumnezeu*”, nu avem o persoană concretă înaintea ochilor inimii; când vorbim despre religie, nu ne simțim cu adevărat legați; când pălăvrăgim despre credință, nu stăruim ca această credință să fie cea adevărată prin care se dobândește mântuirea.

Cuvintele au luat locul realităților - iată un mare defect al mecanismului sufletesc, defect pe care pocăința îl înlătură, învățându-l pe om să vorbească puțin, ceea ce nu se referă atât la numărul cuvintelor, cât la examinarea stăruitoare ca în dosul fiecărui cuvânt pe care-l rostesc sau accept să stea o realitate.

Încolo, mulți tinichigii se numesc „Croitoru”, mulți păgâni se numesc „creștini” și așa mai departe.

Să ținem minte că marele preot care l-a osândit pe Isus se numea Ana, care în ebraică însemnează „îndurătorul!”. Și ce om domnic de sânge era, în ciuda numelui său frumos!

„HRĂNIREA CU CADAVRE”

Continuând cu enumerarea defectelor mecanismului sufletesc, trebuie să pomenim tendința lui bolnăvicioasă de a se hrăni cu cadavre, adică de a trăi la nesfârșit din rumegarea trecutului.

Cât este în lume, omul trăiește amintindu-și și povestind mereu cuceririle, experiențele și aventurile trecute și se mângâie cu ele pentru viața lui searbădă de acum, în loc să caute, dimpotrivă, a-și umple cu un conținut bogat viața actuală. Alții sunt melancolici, sunt veșnic cuprinși de remușcări pentru rele și nereușite din trecut, în loc să depună eforturi susținute pentru a reuși și a face bine acum.

Dacă omul a devenit credincios fără să se fi pocăit, adică fără ca în mecanismul său sufletesc să se fi produs o revoluție profundă, cugetul lui va fi plin doar de fapte moarte, de faptele trecutului.

Este câte un credincios care trăiește din experiențele sale trecute cu Isus, până când le mănâncă șoarecii, în loc să aibă grijă de a le reînnoi în fiecare

zi. Ori trăiește într-o continuă deplângere și amintire a păcatelor sale trecute, lucru cu totul neroditor și căruia îi este de preferat să și le ispășească de acum înainte prin multă dragoste și neprihănire.

Dacă un asemenea om nepocăit devine predicator al Evangheliei, predica lui va fi o plictisitoare tălmăcire a răspunsurilor pe care Isus le-a dat acum 2 000 de ani la întrebările fariseilor de atunci, în loc să fie un răspuns viu, inspirat de Mântuitorul, la întrebările puse vieții de omul modern, înaintea căruia stă.

SPRIJINIREA PE AUTORITĂȚI

Iată altă meteahnă a mecanismului nostru sufletec: sufletul nostru păcătos, pierzând reazemul său natural în Dumnezeu, caută neapărat autorități pe care să se sprijine. Și aceasta este o însușire bolnăvicioasă. Sufletul, creat pentru a fi independent și în directă părtășie cu Dumnezeu, a pierdut capacitatea de a umbla pe picioare proprii.

Pentru unul, autoritatea este știința. El nu stă să-i cerceteze granițele. El nu se întreabă în ce măsură tot ce afirmă savanții este cu adevărat știință și nu prejudecată a unor bieți oameni păcătoși ca și noi, care poartă un titlu impunător. Sufletul acesta umblă prin lume, bizuindu-se pe rezultate dobândite pentru el de alții și pe care le primește fără control.

Pentru mulți, ceea ce au învățat de la părinți este o autoritate. Mereu auzi: „*Așa am apucat de la părinți*”. Și sufletul nici nu mai controlează dacă părinții - oameni supuși greșelii ca și noi - au avut dreptate sau nu.

Pentru alții, tot ceea ce există din vremuri străvechi are autoritate de netăgăduit. „*Noi știm așa, noi facem așa din moși-strămoși*“ - este argumentul lor. Când spui, dar, unui asemenea om că ar trebui să nu mai existe războaie și că ar trebui să ne unim cu toții eforturile pentru atingerea acestui scop, el va da din umeri nepăsător, spunând: „*Așa-i de când lumea*“. În materie religioasă, omul acesta se ține de religia strămoșească. Aici este puterea tradiției, care-i acceptată, pur și simplu, pentru că este străveche, și nu fiindcă ar fi bună.

Dacă cineva începe să creadă fără ca mai înainte să se fi pocăit, el va continua să se sprijine pe o autoritate și în viața cea nouă. Va fi o autoritate necontrolată pentru el cartea sfântă a religiei sale; vor avea autoritate pentru el crezurile și obiceiurile confesiunii din care face parte. Pentru el, orice discuție se curmă atunci când poate afirma despre un lucru: „*Așa a zis întemeietorul religiei căreia îi aparțin, așa scrie în cartea cutare*“. El nu cercetează cu mijloace independente măsura în care se poate da crezare deplină cuvintelor celui care este autoritate pentru el.

Sufletul a pierdut, astfel, darul cel mai prețios primit din partea lui Dumnezeu - și anume independența sa. Or, Dumnezeu dorește atât de mult ca sufletul să-și păstreze independența, încât El însuși nu pretinde credit în nici o chestiune doar pe simplul fapt că El este Dumnezeu. În Biblie, El, Stăpânul, aduce dovezi pentru afirmațiile Sale, face semne și minuni pentru a convinge, argumentează, spune sufletelor: „*Judecați voi înșivă între Mine și voi!*“ Ba mai mult, ni se arată în Biblie cazuri când suflete de oameni biruie pe Dumnezeu prin dreptatea cererilor lor. (Fetele lui Telofhad, Moise și alții).

SPIRITUL DE PARTIDĂ

O boală adâncă a structurii noastre sufletești, care trebuie vindecată prin pocăință, este spiritul de partidă.

Savanții vorbesc despre idei strunite emoțional numite complexe. Ce sunt acestea? Anumite sentimente mă leagă de unii oameni sau de un anumit fel de a vedea. Aceste sentimente mă despart, firește, de oamenii opuși obiectului iubirii mele și de felurile de gândire vrăjmașe celui pentru care am o preferință. Deîndată ce un asemenea „complex“, adică o preferință sentimentală, s-a înrădăcinat în sufletul cuiva, acest om devine incapabil de gândire dreaptă. El este de acum înainte „parțial“. Doar ce servește la întărirea complexului său este primit de mintea lui. Dimpotrivă, în mintea lui nu mai poate pătrunde nimic care ar zdruncina această preferință sentimentală. În acest om se dezvoltă spiritul de partidă.

Dacă anumite sentimente îl leagă de o concepție științifică, de un partid politic, de o confesiune,

mintea lui refuză dintru început tot ce ar putea servi ca argument celor de altă părere.

Vom da niște exemple, ca să fim mai expliciti.

Să ne ducem cu gândul la cineva care are o instruire științifică, dar care nu poate suferi religia. El are un complex antireligios. Să zicem că el este un mare chimist. El va crede în legile cu privire la atomi, deși legile acestea se referă la un obiect inventat de mintea omenească. Nimeni nu știe dacă atomii (părțile cele mai mici din care se presupune că este compusă materia Universului) au vreo existență reală, nimeni nu i-a văzut, nu i-a atins și este probabil că nimeni nu-i va vedea vreodată. Atomii sunt o construcție a imaginației savanților, cum au mai fost și alte construcții, unele abandonate între timp, iar altele menținute. Așa, de pildă, eterul și undele lui nu au fost observate niciodată în natură. Ele au fost inventate de savanți pentru a explica lumina și căldura.

Savantul nostru știe lucrurile acestea. Dar, pe bună dreptate, socotește că eventuala inexistență a atomului sau a eterului nu micșorează cu nimic valoarea pe care aceste două noțiuni le au pentru știință. Ele ne dau posibilitate de a explica și de a prevedea o mulțime de fapte. Or, aceasta ne este de ajuns Savantul nu va lucra, deci, numai cu realități care pot fi pipăite, ci și cu noțiuni cărora nu-i sigur dacă le corespunde ceva în realitate.

Dar deîndată ce i se va vorbi despre credință, va deveni furios și va cere să i se prezinte dovezi palpabile că există un Dumnezeu și o viață viitoare. El nu admite să pornească la lucru cu aceste presupuneri, deși acceptarea de către mintea noastră a

existenței lui Dumnezeu și a vieții viitoare explică în chip minunat multe taine ale vieții omenești.

Metoda considerată ca bună acolo unde vine în sprijinul complexului său este refuzată în lucrurile care intră în conflict cu el. Și bietul suflet nici nu-și dă seama de faptul că nu-i consecvent.

Savantul cu complex antireligios va accepta multe dogme ale științei (mă gândesc numai la axiomele geometriei). Dar el va refuza cu oroare dogmele de nedovedit ale religiei. Dacă-l vei întreba de ce se folosește de axiome în geometrie, îți va răspunde că ele satisfac cererea cea mare a științei - utilitatea. Când îi vei spune că dogmele în materie de credință sunt cel puțin tot atât de utile, el va refuza să cerceteze măcar valoarea spuselor tale.

Aceasta este o deformare datorită complexului respectiv.

În politică, această deformare se va manifesta prin părtinire. Tot ce face partidul tău este bun. Partidul adversar, dimpotrivă, nu are dreptate în nici o chestiune. Dacă ești antisemit, evreii nu au nici pic de dreptate. Dacă ești fascist, ești ferm convins că bolșevismul nu a reușit să realizeze absolut nimic. Dacă ești catolic, protestanții nu au nici pic de dreptate. Dacă ești protestant, tot ce fac catolicii este superstiție. Nimeni nu stă să gândească la faptul că atâția oameni de inimă, idealști și inteligenți, se află în tabăra adversă, lucru care ar fi imposibil dacă toată dreptatea ar fi numai de partea ta. Complexul reține pe om de la asemenea meditații. Partidul meu, confesiunea mea, nația mea, patria mea au întotdeauna dreptate.

Cât de dese sunt aceste deformări ale sufletului!

Dacă un om a fost pungășit de un preot sau a văzut ceva nevrednic la el, nu va mai aprecia nici învățătura ortodoxă după valoarea ei adevărată. „Păreră aceasta o împărtășește și pungășul acela de popă” - își va spune, și o va respinge de la început. De la pungășia unuia sau mai multor oameni, se ajunge la ruperea cu un sistem de idei. Aceasta a fost istoria creării unei mulțimi de secte. Invers, oamenii care fac experiențe proaste cu unul sau mai mulți pastori protestanți, se întorc la ortodoxie, nu fiindcă sunt convinși că ortodoxia este sistemul de credință bun și drept, ci fiindcă s-au convins că „ceilalți sunt pungăși”.

Același lucru se întâmplă cu simpatiile și anti-patiile noastre față de oameni. Este destul să se dezvolte în noi un complex de dragoste sau de supărare față de un om - sentiment bazat numai pe una sau mai multe trăsături ale lui care ni-l fac simpatic sau antipatic - și de acum înainte lucrurile s-au schimbat. Dacă omul ne este simpatic începem încetul cu încetul să ne potrivim lui. Tot ce gândește el este primit cu bucurie, fără o cercetare imparțială a valorii gândurilor sale. Dacă, dimpotrivă, omul ne este antipatic, deși buzele lui pot scoate perle la fiecare cuvânt, eu voi critica cu acreală tot ce va face sau va spune el. Nu-mi mai poate intra în grație cu nici un chip.

Și adevărul suferă sub povara acestor complexe.

Nenorocirea cea mai mare nu este că oamenii spun minciuni, ci faptul că oamenii sunt minciuni, că primesc și răspândesc drept adevăr ceea ce nu este rezultatul unei gândiri obiective, logice, unite cu

dragostea, ci rezultatul unor complexe, unor simpatii sau antipatii datorate unor împrejurări întâmplătoare.

Învinuirea adusă de Domnul Isus unora, că vin la El pentru pâini și pești, rămâne în picioare și față de cei cari nu urmăresc interese materiale. Fiecare vine după lucrurile care-i sunt pe plac și-și astupă urechile când adevărul obiectiv intră în conflict cu simpatiile sau antipatiile lui.

SUFLETE ÎMPĂRȚITE

Apoi, sufletul nostru mai are defectul de a fi împărțit. Și, din cauză că este împărțit, nu are controlul sau stăpânirea de sine.

Fiecare suflet are anumite convingeri precise despre ce este bine sau rău. Pe de altă parte, sufletul are impulsuri pe care nu le poate stăpâni, simte un îndemn lăuntric să săvârșească fapte în opoziție cu convingerile sale. Știi că lucrurile pe care te-ai obișnuit să le faci, să le spui sau să le gândești sunt rele. Îți dai seama că faci rău, dar nu poți schimba nimic. Un anumit obicei rău, cu care te-ai deprins, ajunge să te domine: ai devenit scavul său. O anumită idee te urmărește și tu nu mai ești în stare să faci gândurile sau faptele tale roabe idealului tău de purtare.

Cum să le faci roabe lui Isus, dacă sufletul tău a pierdut stăpânirea asupra gândurilor care-l frământă și care se războiesc unele cu celelalte? Tu știi că ceea ce faci este absurd, că te va nenoroci, îți va distruge sănătatea, cariera și viața. Tu știi că lucrurile pe care

le gândești sfidează toate legile logicii. Dar nu poți rezista îndemnurilor lăuntrice. Ceva te obligă să săvârșești fapta aceasta.

Sufletele acestea sunt împărțite. Ele sunt „o casă dezbinată împotriva ei însăși și care nu poate dăinui.“ Așa arată sufletul „robului rău, care va fi tăiat în două.“

Sufletul acesta poate vorbi cu înflăcărare, cu deplină sinceritate, cu lacrimi în ochi despre o credință sau un ideal oarecare și după zece minute poate să săvârșească o faptă sau să frământa gânduri care sunt un scuipat în obrazul acestui ideal.

Această disociere (împărțire) a sufletului nostru este stranie. Fiecare râde sau critică această stare de lucruri la altul. Dar care este, oare, omul consecvent idealurilor sale?

Disocierea nu ia numai forma nepotrivirii dintre credință și faptă, ci și a nepotrivirii între două sisteme de gândire și simțire care locuiesc laolaltă.

Un om poate să țină morțiș la fidelitatea soției sale, să vorbească despre ea, s-o laude, s-o păzească și poate, în același timp, să considere bună isprava de a lua el însuși nevasta altuia. El poate trăi în felul acesta ani de zile, fără să-și dea seama de inconsecvența sa.

Un om poate să protesteze din adâncul inimii împotriva unui atac terorist, sau împotriva unei barbarii săvârșite de partidul advers, bucurându-se în același timp din toată inima de o faptă barbară, întru totul asemănătoare, comisă de ai săi împotriva vrăjmașilor. Ceea ce la alții denumea „barbarie“, la ai săi el

numește „eroism“. Și sufletul respectiv va rămâne mirat când îi vei reproșa inconsecvența.

Aceasta e o boală sufletească foarte gravă. Cum mai poate spune sufletul acesta că nu are păcat, când are păcatul grav al lipsei de unitate, al disocierii? De aceea Biblia nu încetează să-i pună mereu înaintea un Dumnezeu unic, un Mântuitor unic, o credință unică, cea dată sfinților odată pentru totdeauna, un botez unic, care nu trebuie repetat. *„Un singur lucru trebuiește“* - spune Domnul Isus. *„Fac un singur lucru“* - spune apostolul Pavel. *„Doresc un singur lucru“* - spune psalmistul David.

Această unificare a sufletului este unul din rezultatele pocăinței.

SENTIMENTALISMUL

În categoria defectelor sufletești care se remediază prin pocăință este și satisfacerea impulsurilor spre bine care se manifestau doar în imaginația noastră.

Un om poate să plângă cu lacrimi calde pentru nedreptățile făcute acum 2 000 de ani Domnului Isus, să se indigneze cu sinceritate că nimeni nu l-a luat apărarea și să cheltuiască în aceste lacrimi și în această indignare stearpă despre lucruri trecute de mult toată energia lui sufletească îndreptată spre bine. Și pe urmă să treacă nepăsător, fără a protesta, pe lângă nedreptățile de astăzi.

Sunt cucoane în stare să plângă de mila săracilor din filme și romane. Plânsetul acesta satisface ten-dințele lor bune. Cât despre cerșetorii cei reali, care rebegesc la intrarea cinematografelor, nici gând la ei!

Câți oameni își cheltuiesc toată puterea de iubire în vorbe calde și în poezii! Poetii care au scris ver-

surile cele mai frumoase au avut, de obicei, și viața cea mai urâtă. Ce mirare! Puterea lor de bine a fost cheltuită în poezii.

Alții își cheltuiesc energia construind „*castele în Spania*“, adică făurind planuri frumoase în imaginație, fără a traduce nimic în practică.

INSTINCTUL DE TURMĂ

Psihologia (știința despre suflet) numește „*instinct de turmă*“, un alt mare defect al mecanismului nostru sufletesc.

Despre Domnul Isus este scris în Evanghelie că „*El Își cheamă oile pe nume și le scoate afară din staul*“. Satan, dimpotrivă, le bagă în felurite staule: în staulul națiunii, al castei, al clasei sociale, al categoriei de vârstă, al sexului și așa mai departe. De acum înainte, singura grijă a individului stăpânit de instinctul de turmă va fi să armonizeze, să potrivească purtarea lui cu aceea a comunității din care face parte.

Toate credințele primite îndeobște de gruparea din care face parte, le va primi și el, fără a întreba de rostul lor. În deplină ascultare, el se va potrivi regulilor de purtare impuse de turmă.

Ceea ce noi numim „convingerile noastre“, „părerile noastre“, „morală noastră“, nu sunt ale noastre, ci ale turmei din care facem parte. Faci un

anumit lucru, fiindcă toți cei de-o seamă cu tine fac la fel. Crezi anumite lucruri, fiindcă așa cred și cei de-o seamă cu tine.

Fiind întrebat, vei putea indica, desigur, motive îndestulătoare pentru faptele și credințele tale, și vei fi tu însuși convins că pentru aceste motive iei atitudinile pe care le iei. Dar, în realitate, purtarea ta este dictată de instinctul de turmă, de faptul că toți cei de o seamă cu tine procedează în felul acesta, iar tu ești redus la rolul de papagal sau maimuță.

Dacă am cerceta mobilierul sufletesc al fiecărui om, am vedea că el este compus dintr-un număr vast de păreri foarte precise despre tot felul de subiecte complicate și greu de înțeles. Fiecare om are o părere despre originea lumii și a omului, precum și despre sensul vieții. Fiecare are o anumită convingere despre ce va fi după moarte și despre cum trebuie să fie purtarea unui om în viața aceasta. Fiecare părinte este convins că știe cum să-și crească copilul. Fiecare știe cum ar trebui administrată țara sau fabrica și ce ar trebui să facă guvernanții ca să fie pace. Fiecare este un expert în strategie militară și-ți poate prevedea sfârșitul fiecărei bătălii viitoare. Nici nu-și mai amintește, săracul, că toate prezicerile lui despre bătăliile din trecut au dat greș. Fiecare este un critic de artă. Toți avem convingeri despre literatură. Suntem în stare să vorbim despre romancierii cehi, despre Spinoza și despre progresul științei.

Lămurit lucru, cea mai mare parte din numărul acestor „convingeri“ nu au nici o bază rațională. Alții mai deștepți decât tine știu despre unele din întrebările la care tu găsești răspunsuri cu atâta ușurință, că sunt

fără răspuns, pe când pentru alte chestiuni este nevoie de o calificare înaltă ca să le dezlegi.

Singura atitudine a unui om cât de cât rațional ar fi să nu-și dea părerea despre lucrurile pe care le știe, adică despre 90% din lucrurile care formează obiectul conversațiilor sale obișnuite. Dar, dimpotrivă, fiecare își apără cu căldură opiniile sale, neîntemeiate pe ceva solid și demn de încredere. Oamenii sunt gata să meargă la moarte pentru ele. Și sunt convinși că ar putea suferi și moartea pentru idealurile lor. De fapt, ei ascultă de instinctul de turmă. Și-au însușit fără control idealurile naționale, de clasă, de rasă, de partid sau religioase ale turmei din care fac parte prin naștere sau prin cine știe ce altă împrejurare.

Dacă cineva crede în Evanghelie dar nu s-a pocăit, instinctul de turmă vă rămâne în el. Nu va avea relații personale cu Mântuitorul, care să-l învețe ce are de făcut. Pentru el, lucrurile pe care le săvârșesc în mod obișnuit credincioșii din gruparea căreia i s-a alăturat vor fi lege. El va avea în toate chestiunile părerea celor de o credință cu el, va fi convins că toate aceste păreri sunt raționale - fără să le fi cercetat temeinicia - și va putea să-ți scoată din mânecă păreri „solide“ despre fiecare verset biblic, oricât de dificil, chiar dacă experții în materie, în ciuda unui chin de veacuri, nu au ajuns încă să-l dezlege în întregime.

Ne oprim aici, căci dacă am vrea să enumerăm toate defectele mecanismului nostru sufletec n-am sfârși niciodată.

TOȚI AVEM SUFLETE BOLNAVE

Concluzia ce urmează din tot ce am spus până acum o aflăm în Biblie. *„Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte. Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn“.* *„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere ... Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnci. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar...“*

Există o știință numită psihiatrie, care se ocupă cu bolile sufletești, cu nebunia. Dar ea are între oameni același rol pe care-l are în rândurile hoților pedepsirea neloialității și nesincerității din mijlocul lor. Hoții sunt foarte geloși în această privință. Hoți sunt cu toții, dar hoția nu trebuie să întrecă anumite margini. Cei care au furat împreună trebuie să împartă prada între ei în mod cinstit, altfel morala hoților îi condamnă.

Aşa-i şi cu psihiatria. Sufletul tuturor oamenilor este grav bolnav; e deranjat până şi sufletul psihiatrului, adică al învăţatului care se ocupă cu boli sufleteşti. Iar psihiatria se ocupă numai cu cazuri acute, care întrec „normalul“ acestei stări generale de boală.

Toţi suntem bolnavi, profund bolnavi sufleteşte. Acesta este „*păcatul care locuieşte în noi*“. Unii strigă: „*Nu am păcat*“, „*nu mint*“, şi când colo ei sunt păcat şi minciună, adică deformare, exagerare, netrebnicie din creştet până în tălpi. Sufletul, adică partea principală a vieţii lor, este deranjat, stricat şi păcătos.

Este lesne de înţeles că nu poate fi vorba de un bun mers sufletesc atâta timp cât aceste deformări stăruiesc în noi. Şi, într-adevăr, sufletele oamenilor sau trăiesc într-un permanent conflict lăuntric, care le macină viaţa, sau se resemnează la o continuă minciună şi la o făţarnicie lăuntrică.

Concluziile la care ajunge şi atitudinea asupra căreia se fixează fapta omenească, după ce a văzut toate evenimentele şi pe oameni prin prisma atât de deformată a sufletului său păcătos, sunt cu totul altele decât cele la care ar fi ajuns prin adevărată gândire logică, în care fiecare treaptă este urmarea firească a treptelor premergătoare, în care dovezile sunt cumpănite cu imparţialitate şi probabilitatea soluţiilor diferite este considerată fără patimă.

Or, asemenea adevărate dovezi de gândire logică sunt extrem de rare în viaţa omenească. Atitudinea oamenilor faţă de diferitele întâmplări ale vieţii sau faţă de semeni este, de regulă, cu totul alta decât ar

merita acei oameni sau acele întâmplări. Iar minciuna în care suntem prinși cu toții ca într-un laț este că suntem cu totul inconștienți în viața de toate zilele de defectele mecanismului nostru sufleteșc.

Fiecare om este convins că părerile pe care le are - rezultat ale tuturor deformărilor, complexelor, simpatiilor și antipatiilor - sunt formate prin gândire logică. Fiecare crede că este îndreptățit, din punct de vedere al rațiunii, să aibă atitudinea sau părerea la care, totuși, nu prin rațiune a ajuns. Și fiecare ține morțiș să aibă dreptate. Fiecare construiește cu măiestrie suporturi raționale pentru atitudinile sale, adoptate ca rezultat al unor stări sufletești bolnăvicioase.

Oamenii se amăgesc când cred că știu de ce săvârșesc anumite fapte. Sufletul omenesc simte o nevoie covârșitoare de a crede că procedează rațional, când de fapt o mare parte a proceselor noastre sufletești sunt rezultatul unor înclinații sentimentale, unor complexe sau deformări sufletești. Întrebați fiind: „*De ce ați procedat astfel?*“, în loc să răspundem simplu: „*Am urmat un îndemn lăuntric care scapă controlului meu și pe care nu-l pot stăpâni*“, vom indica 1 001 de motive care sunt pură invenție. Idealul nostru e să fim oameni raționali și idealul acesta se opune stării, de fapt bolnăvicioase, a sufletului nostru. Construim de aceea explicații logice artificiale pentru atitudini nelogice.

Fiecare politician va justifica rațional orice măsură a partidului căruia îi aparține, măsură pe care el și-a însușit-o însă nu fiindcă-i logică, ci fiindcă este a partidului său. El și-ar fi însușit și o măsură contrarie,

dacă ar fi fost luată de acest partid. Cât de puțin au de-a face cu logica toată politica de partid sau toate atitudinile profesionale ne-o arată faptul că în virtutea aceleiași logici - adică presupusa știință a gândirii drepte - adversarul își construiește argumente opuse.

În mod obișnuit, oamenii nu-ți vor putea răspunde de ce săvârșesc o anumită faptă sau de ce și-au însușit o anumită convingere. Ei sunt prinși în lațul minciunii lăuntrice a sufletului lor bolnav.

Un om poate lucra timp de zeci de ani la construcția unui sistem de gândire ateist perfect. El poate să-ți răspundă convins la întrebarea: „*De ce ești ateu?*” cu miile de argumente pe care și le-a adunat. Dar o analiză mai amănunțită va arăta că, poate, a fost dezamăgit în tinerețe în dragostea pe care a întreținut-o cu o fată credincioasă. De atunci s-a născut în inima lui antipatia față de orice credință, iar tot restul gândirii lui este numai justificarea rațională a unei atitudini adoptate din motive de ordin sentimental. Lucrurile acestea le descoperă numai în cazuri rare specialistul (vreun medic psihanalist). De cele mai multe ori, insul habar nu are de motivele pentru care a luat o atitudine ateistă.

Această înșelare de sine produce mari conflicte lăuntrice. În măsura în care în om se trezește bănuiala despre existența unei mari minciuni în viața lui, el înăbușe acest gând, adică îl exclude din câmpul conștiinței sale. Dar gândul că i se răpește dreptul la viață continuă să trăiască la marginea conștiinței și caută mereu să reintre în ea în forme tulburătoare. Deodată, sufletul este cuprins de o stare de tulburare,

de o tristețe adâncă, de melancolie sau, dimpotrivă, de o nervozitate pe care nu și-o poate explica.

Omul care jură că nu are păcat, că nu este mincinos, este plin de minciună. Fata care arde după bărbat își va ascunde ei însăși această dorință sub vălul unei pudori, al unei nevinovății exagerate. Tuberculosul, care știe în adâncul sufletului său că pentru el nu mai există nădejde, va fi plin de voioșie și de un optimism exagerat. Glumele și o bucurie gălăgioasă îi servesc adesea omului pentru a acoperi o durere care-i roade inima. Un om va depune o activitate febrilă în slujba unui ideal sau a unei credințe și se va trudi, cu o forță și o pasiune neobișnuită, să convingă pe alții de caracterul nobil al cauzei sale tocmai pentru a-și înăbuși glasul conștiinței lui care susține contrariul. Un om va cerceta în amănunțime fiecare cuvânt și fiecare literă a Bibliei și va găsi explicații strălucite la fiecare, acoperind prin această cercetare refuzul lui de a împlini marile cerințe pe care Biblia i le adresează.

Totul este minciună și minciună. Suntem niște minciuni ambulante. Cum să fim pregătiți pentru veșnicie, cum să fim plăcuți lui Dumnezeu?

Când interesele noastre materiale sunt legate de o anumită credință sau stare de lucruri, și când năruirea acestora ar dăuna prestigiului la care ținem atât de mult în îngâmfarea noastră, credința aceasta devine de nezdruincinat în sufletele noastre, oricât ar fi de absurdă. Sufletul ține cu orice preț să se respecte pe sine însuși, de aceea nu va admite niciodată, nici măcar în singurătate, că slujește unei credințe care are în vedere interesele materiale sau prestigiul care

decurge din ea. Și Diavolul, tatăl minciunii, este la îndemână pentru a servi fiecăruia argumente suficiente care să dovedească și celui în cauză și altora că trăiește pentru un ideal, deși adevărul crud este că trăiește nu pentru ideal, ci din ideal.

Dar cine-i deajuns de iscusit pentru a descoperi toate întortocherile și înșelătoriile sufletului omenesc, căruia îi place să se arate neprihănit înaintea oamenilor, dar care este păcătos din fire?

Suntem minciuni întruchipate, niște netrebnici.

Cel căruia i s-au descoperit aceste lucruri înțelege lesne haosul din noi și din lume. Într-o mașină stricată, cum este aceea a sufletului nostru, care reușește să deformeze și să întineze tot ce este bun - dovadă ce dezbinări și ură și răutate și prefăcătorie stăruiesc între cei care cred, dacă nu s-au pocăit cu adevărat, dacă nu s-a produs în ei marea revoluție sufletească a nașterii din nou - oamenii pun, în răutatea lor, un conținut rău: minciună voită, curvie, ucidere, clevetire, înșelătorie și toate celelalte păcate.

Sufletul devine astfel o adevărată prăpastie de răutate, o prăpastie întunecată și adâncă. Gâtlejul oamenilor devine - după Scriptură - *un mormânt deschis*.

PORUNCA POCĂINȚEI

Dar Dumnezeu S-a îndurat de sufletele noastre păcătoase. Și a rânduit un Episcop peste ele: pe Domnul Isus. El ne strigă tuturor: „*Pocăiți-vă!*“ Nu-i numai un îndemn, ci o poruncă. „*Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.*“

Porunca este adresată tuturor. Numai în chip ironic vorbește Isus uneori despre oameni neprihăniți care nu au nevoie de pocăință. Căci este oare vreunul al cărui mecanism sufletesc să fie altul decât cel pe care l-am descris?

Și precum am spus la început, o pocăință nu înseamnă umplerea cu pasageri noi a mașinii vechi și stricate. Nu este vorba de primirea unei credințe noi. Isus spune: „*Nu se poate pune vin nou în burdufuri vechi, nici un petec nou la o haină veche.*“ Mașina, burduful, haina, sufletul trebuie să fie noi.

Aceasta se vede din faptul că Domnul Isus nu dă numai credincioșilor îndemnul să se pocăiască. El dă același îndemn membrilor Bisericii Sale, care se

mulțumesc numai cu o credință intelectuală în Evanghelie. Credincioșii trebuie să se pocăiască la fel ca și necredincioșii. Căci credința nouă în burduful vechi se falsifică și se pierde.

„*Pocăiește-te*“, îi spune Isus îngerului Bisericii din Pergam. O proorociță din Biserica din Tiatira trebuie să se pocăiască. „*Pocăiește-te*“, este îndemnat și îngerul bisericii din Laodiceea.

Trebuie să ne pocăim cu toții de răutatea, de necurăția, de curvia noastră, trebuie să ne pocăim de toată lucrarea mâinilor noastre care nu a fost inspirată de dragoste, trebuie să ne pocăim de închinarea la idoli și de toate faptele noastre moarte din trecut.

Pocăința este cu totul altceva decât o reformă parțială, constând din abandonarea fumatului și a câtorva alte obiceiuri rele.

Să ne pocăim, căci Împărăția Cerurilor este aproape!

Cerul este aproape și te cunoaște de aproape. Ești observat și cunoscut.

Să ne pocăim, dacă nu vrem să vină peste noi necaz și strâmtorare, iar la urmă pierzarea veșnică.

Să ne pocăim și noi, cei credincioși dacă nu vrem să piară bisericile noastre!

Bunătatea lui Dumnezeu ne îndeamnă la pocăință.

ISUS DĂRUIEȘTE POCĂINȚA LA CEREREA OMULUI

Schimbarea radicală în sufletele noastre, numită pocăință, se produce când oamenii intră cu inima deschisă în contact personal cu Domnul Isus cel înviat și înălțat.

Învățând să-L cunoască, inima lor se umple de iubire pentru El, la care fiecare faptă, fiecare cuvânt, izvorăște din adevăr și lumină, confirmându-le astfel că El este Fiul lui Dumnezeu.

Ei se conving că în El nu a fost nici unul din păcatele pe care le recunosc în ei înșiși.

Cu înfiorare citesc apoi despre groaznicele suferințe îndurate de El: suferințele fizice și acelea de a Se vedea lepădat de ai Lui, suferința de a Se ști pentru câteva clipe despărțit de Dumnezeu, pentru că S-a încărcat cu păcatele noastre. Ei simt cum conștiința le este apăsată de oribila învinuire adusă nouă tuturor de prorocul Isaia: „*El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre*“.

Plini de remușcare, îi cer iertare pentru suferințele pe care I le-au pricinuit.

Și Isus cel blând, care atât a așteptat, îi primește în brațele Sale. Tot trecutul lor s-a șters și se repară. Toate s-au făcut noi. Nu Și-a vărsat El oare pentru aceasta sângele Său scump?

Isus va fi de-acum cu ei până la sfârșitul zilelor și conștiința că Jertfa nevinovată pentru păcate este încontinuu alături de ei le produce credincioșilor o oroare nespusă față de păcat. Omul de altădată, supus tuturor pornirilor rele, este mort.

Credinciosul este născut din nou și plin de energie. Rezemat pe ajutorul neclintit al lui Isus, pornește la o viață nouă, de om cu suflet pocăit, de astă dată cu adevărat folositoare semenilor săi.

Pocăința este un astfel de triumf al dragostei lui Dumnezeu, încât nu este de mirare că îngerii scot strigăte de bucurie când aud că cineva se pocăiește.

Dar toate aceste sentimente noi sunt un dar de sus.

Un om nu poate să se pocăiască cu de la sine putere, cum un om care se îneacă nu se poate salva singur. Cum ar putea sufletul nostru atât de stricat să ia hotărâri bune și să le ducă, în mod consecvent, la îndeplinire? Trebuie ținut seamă de ambele elemente. Pocăința nu se produce într-o inimă fără acordul acesteia. Nu poate omul să stea pasiv și Dumnezeu să-i dăruiască pocăința „*pară mălăiașă în gura lui nătăfleașă*“. Dar tot atât de adevărat este că revoluția aceasta totală în sufletul nostru întrece voința și puterea omenească.

Totul depinde aici de rugăciune. Trebuie să te rogi și să folosești singurul lucru bun rămas în tine - capacitatea de credință - pentru a crede că Dumnezeu

există, că-I bun și că ascultă pe cei ce se apropie de El. Lui trebuie să-I cerem pocăința într-un chip stăruitor.

Și El va dăruia oamenilor de orice neam pocăința și iertarea păcatelor, ca de acum înainte să avem o viață din Dumnezeu, viața veșnică, o viață de cunoaștere a adevărului.

Cel ce ține în mână sufletul oricărei făpturi, suflarea oricărui trup omenesc, Se va îndura și de sufletul tău, dacă I-o vei cere cu credință.

SEMNELE ÎNSOȚITOARE ALE POCĂINȚEI

Cel pocăit, omul în sufletul căruia s-a produs schimbarea radicală de care am vorbit, se întoarce în modul cel mai natural spre Dumnezeu. Eliberat de toate deformările și minciunile, sufletul se întoarce în mod natural spre Dumnezeu, din toată puterea lui și dă slavă Creatorului.

Acum drumul spre o credință puternică în Evanghelie este deschis. Toate păcatele sufletului pocăit sunt iertate. Nu i se mai țin în seamă faptele trecutului, care nici nu puteau fi decât rele. Cel pocăit este o făptură nouă și nici nu ar fi drept ca făptura nouă să fie făcută răspunzătoare pentru păcatele celei vechi.

Sufletul distinge acum clar că Isus este mesagerul lui Dumnezeu și și-L face prieten.

Sufletul începe să aducă roade de o mare finețe: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe și înfrânare a poftelor, cum nu mai găsești nicăieri în lume.

Împlinind porunca lui Isus, omul pocăit primește botezul. Lui nu-i mai este frică de nimic. Chiar dacă-l vor omorî pentru viața lui cea nouă, el nu se teme. Fiindcă acum este ferm încredințat că va avea parte de o fericită înviere din morți.